

Kúzelné ceruzky Janko a Magdalénka

Pavel A. Pokorný

ZABUDNUTÉ
KNIHY

Ilustrácie Květa Drdová

Kúzelné ceruzky Janko a Magdalénka

Pavel A. Pokorný

ZABUDNUTÉ
KNIHY

Kúzelné ceruzky. Janko a Magdalénka

Pavel A. Pokorný

Podľa českého vydania Kouzelné tužky (2014) a Kouzelné tužky opět čarují (2017)

Vydavateľstvo Zabudnuté knihy, Bratislava, 2024

www.zabudnuteknihy.eu

Táto kniha ani žiadna jej časť nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej alebo inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Obálka a ilustrácie: Květa Drdová

Preklad: Igor Čonka, Nikoleta Hippová

Publikácia neprešla jazykovou úpravou

© Pavel A. Pokorný, Květa Drdová, Igor Čonka 2024

Všetky práva vyhradené

Natálke, Šarlotke, Filipkovi a všetkým československým vnúčatám.

Podakovanie prvým čitateľom slovenského prekladu: Eve Holečkovej a jej žiakom z Vrútok.

ISBN 978-80-8263-090-2 (print)

ISBN 978-80-8263-091-9 (pdf)

ISBN 978-80-8263-092-6 (pub)

ISBN 978-80-8263-093-3 (mobi)

ISBN 978-80-8263-094-0 (html)

Janko a Magdalénka a mačiatka a ich prababička Matylda

Janko a Magdalénka sú kamaráti a malí školáci. Chodia spolu zo školy, majú radi zvieratká a túlanie za mestom.

Raz išiel Janko so svojou najlepšou kamarátkou Magdalénkou zo školy okolo jedného domčeka a za plotom začuli nejaké mňaukanie. Obzerali sa a hľadali, odkiaľ to mňaukanie prichádza. Pozreli sa na stromy, trošku sa vzdialili, pozreli sa aj dierou v plote a zrazu to zistili.

„To mňaukanie ide z toho dolného okna,“ povedal Janko a ukázal na okno na pivnici, iba trošku od plotu. „Podľa toho mňaukania to vyzerá tak, akoby to boli malé mačiatka, mačky mňaukajú hlasnejšie a kocúry skoro revú!“

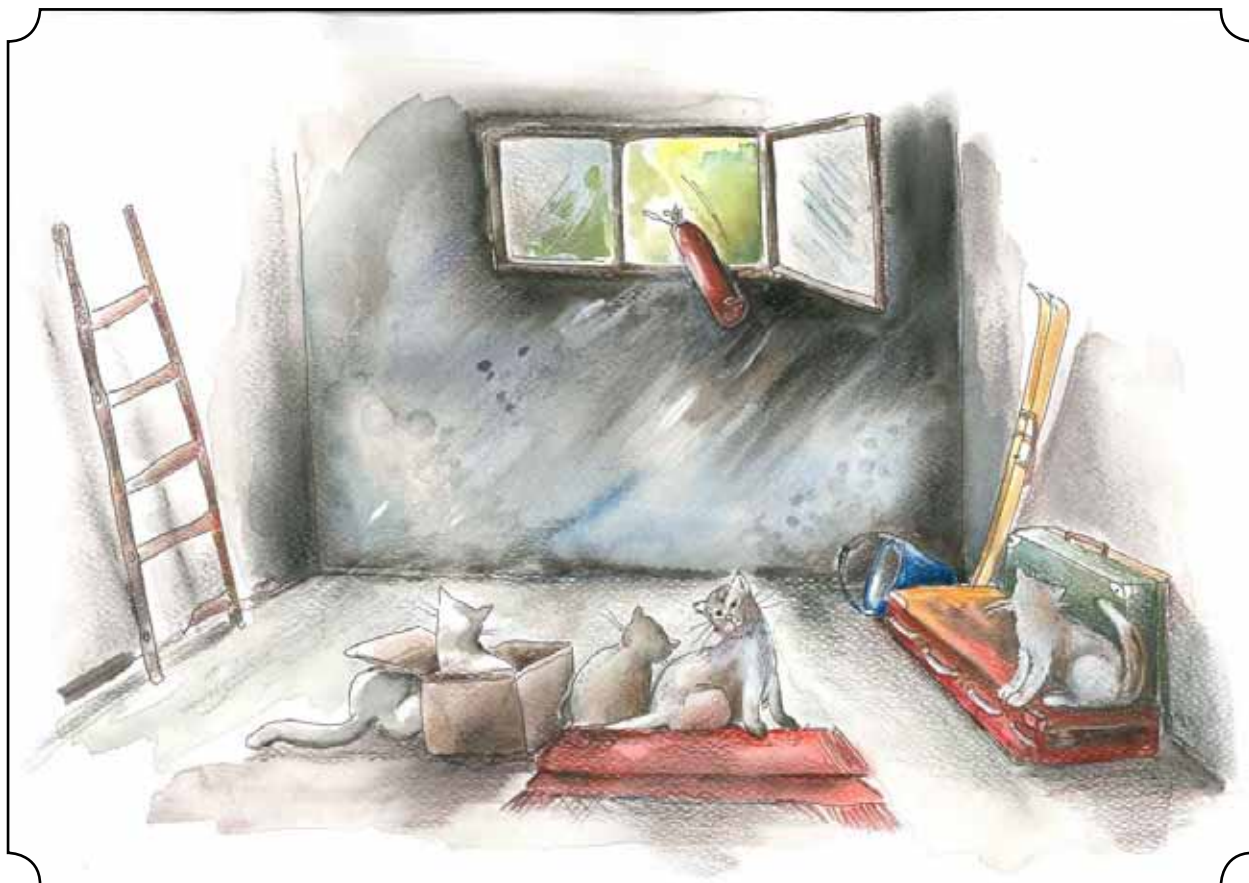
Áno, teraz to zbadala aj Magdalénka

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Janka.

„Skúsime zazvoniť,“ povedal odvážne Janko. „Možno to mňaukanie v dome nepočujú.“

Našli zvonček a zvonili, ale z domu nik nevychádzal.

„Pozri, Janko, z komína sa nedymí a v schránke je plno letákov. Asi tu nik nebýva už veľmi dlho.“

„Máš pravdu, Magdalénka,“ povedal Janko, „čo urobíme? Zavoláme políciu?“

„Tí by nám dali. Musia predsa chytať zlodějov a nie mačiatka.“

„Tak čo urobíme?“

„Vieš čo, asi sú hladné,“ napadlo Janka, „dáme im najesť. Ja som mal na desiatu šunku a tú aj tak nemám rád, tak mi z nej zostalo.“

„Ty si ale,“ začudovala sa Magdalénka, „mne šunka chutí!“

„Mne chutí mäso pekne od kosti, ale to bude asi preto, že chlapci sú viac ako psi a dievčatá ako mačky,“ filozoval Janko.

„Mne sa skôr zdá,“ povedala múdro Magdalénka, „že si rozmaznaný. A vôbec, my tu mudrujeme a mačiatka zatiaľ hladujú. Už vyťahni tú šunku.“

Janko vytiahol zo školskej tašky desiatu a odtrhol kúsok šunky.

„Ty nie si iba rozmaznaný, ale aj lakomý. Chceš im dať iba taký malý kúsoček a mačiatka nejedli možno už dva dni. Veď tam tej šunky pridaj!“ prikázala Magdalénka.

Tak Janko z desiatej vytiahol celú šunku.

Magdalénka mala menšie rúčky, vzala kúsok šunky, prestrčila ruku čo najďalej za plot a hodila šunku smerom k oknu. Netrafila však.

„To som si mohol myslieť,“ povedal Janko, „daj, ja to skúsim.“

Podarilo sa a ďalšia šunka preletela oknom až do pivnice.

A skôr, ako by ste napočítali do dvoch, mňaukanie prestalo.

„Ak si im to hodil na hlavu, tak sa skôr zľakli,“ obávala sa Magdalénka.

„Náš otecko hovorí, že hlad je najlepší kuchár,“ povedal Janko. Myslel to tak, že keď mamička nie je doma a otecko varí, tak to vždy dopadne tak, že sa to s mamičkiným jedlom vôbec nedá porovnať, ale hlad je horší ako jedlo, ktoré navaril otecko.

„Ak sú mačiatka hladné, tak to zjedia a neutečú,“ dodal Janko.

Janko a Magdalénka chvíľku počkali, ale z pivnice sa nič neozývalo.

Janko hodil ďalší kúsok šunky a znovu trafil rovno do okna.

„Magdalénka, nepočuješ náhodou, či tie mačiatka jedia?“ opýtal sa Janko.

Obidvaja nastražili uši, ale stále nič nepočuli.

„Asi nemôžu mňaukať, keď majú v papuľke plno mojej šunky,“ povedal Janko.

„A majú mäkké labky, takže ich nie je počuť, aby mohli chytať myši“ dodala Magdalénka. „A nemliaskajú ako niekto v školskej jedálni!“ a bolo jasné, koho tým myslí.

Ale Janko si túto narážku nevšimol a postupne po kúskoch nahádzal do okna všetky kúsky šunky. Stále trafil a bol na to poriadne pyšný, ale nedával to najavo.

„A čo ak sú tie mačiatka smädné,“ bála sa Magdalénka.

„To myslíš tak, že im hodíme vodu, alebo im tam prestrčíme hadicu?“ zasmial sa Janko. „Ešte by sa utopili. Tá šunka im asi bude stačiť.“

„Máš pravdu, mamička hovorila, že dnešné salámy sú aj tak plné vody, tak v tej šunke určite nejaká voda bude.“

„Ale doma o tom ani muk,“ bál sa Janko, „to by mi naši dali, keby vedeli, že šunkou kŕmim cudzie mačiatka.“

„A prečo cudzie? Keď ich kŕmime, tak už sú naše,“ prehovorila Magdalénka.

A tak ešte chvíľku počúvali a potom išli domov a rozprávali sa o tom, či ešte mačiatka jedia Jankovu šunku a ako ich zachránili.

Na druhý deň sa cestou do školy Janko a Magdalénka znovu zastavili pri domčeku s mačiatkami. „Počuješ niečo?“ pýtala sa Magdalénka, „lebo ja nie.“

„Ani ja,“ povedal Janko, „možno ešte tie mačiatka spia, to len my musíme ráno chodiť do nejakej školy.“

„Máš pravdu,“ povedala Magdalénka, „a máme málo času, zastavíme sa tu cestou zo školy. A máš pre ne niečo, čo by im chutilo?“

„Vzal som z chladničky kusisko salámy, tým do toho okienka trafím oveľa lepšie,“ chválil sa Janko. „Pozeraj...“

„No, ale vaši ti za to dajú, keď zistia, kto to zobral. To bude tým mačiatkam stačiť na celý týždeň.“

V ten deň sa im škola vliekla, lebo stále mysleli na mačiatka.

Po škole vyrazili k známemu okienku. Janko vytiahol salámu.

„A ako z nej odrežem, alebo odlomím,“ napadlo Janka. „Nemám nôž!“ „Pomôž mi z nej odlomiť,“ požiadal Magdalénku.

A tak skúšali a skúšali, ale šúľok salámy im odolával.

„Skúsme si od niekoho požičať nôž,“ napadlo Magdalénku.

„To hej, a zje nám salámu. Vieš čo, ja to risknem a hodím im tam celý kus,“ povedal Janko.

„A čo ak náhodou trafiš mačiatko do hlavy,“ obávala sa Magdalénka.

„Pozri sa, keď nebudú mať čo jesť, zomrú a ak by som niektoré z nich trafil skôr, bude to mať aspoň za sebou skôr,“ povedal trochu škaredo, ale vcelku logicky Janko. „A všetky mačiatka predsa netrafím!“

„Si hrozný,“ povedala mu Magdalénka, ale viac už neprotestovala. „Ale dávaj pozor, aby si trafil, nič iné nemáme, ja som si desiatu zjedla v škole.“

Janko vzal salámu, prestrčil ruku cez plot, dvakrát zakýval rukou, hodil a kus salámy preletel úplne presne cez okno a ozvalo sa „buch“.

„Počuješ, saláma spadla na podlahu. Ak by spadla na mačiatko, tak by to nebola taká rana a mačiatko by sa určite ozvalo,“ pochválil sa Janko svojim presným hodom.

„A čo ak sa o salámu pobijú,“ napadlo Magdalénku.

„Aj chlapci sa stále bijú, a deje sa niečo?“ povedal Janko.

„Aha,“ povedala Magdalénka.

Chvíľu tam postávali a potom išli domov.

V noci sa Jankovi a Magdalénke sníval rovnaký zvláštny sen. Vo sne sa im zjavilo päť malých mačiatok, ktoré sa bili o kúsok salámy. Potom k mačiatkam prišla mačka, úplne stará, mala určite viac ako dvanásť rokov.

Tá mačka im povedala: „Som mačacia prababka Matyllda a toto sú moje praprapraprapraprapraprapraprapraprávnúčatká a možno ešte jedno pra, už si to nepamätám, takže jednoducho prapra. My mačky máme viac detí a vnúcat ako ľudia. Moje praprávnúčatká stratili mamičku, zostali samé a takmer umreli od hladu. A pretože ste moje praprávnúčatká našli skôr

ako ja, a tým ste ich zachránili, dám vám každému za odmenu kúzelnú ceruzku, s ktorou si môžete písať želania, kým ju nevypíšete.“

A potom začala hnať mačiatka preč, mačiatkam to ale veľmi nešlo, boli z tejto salámy prepchaté na prasknutie. A posledné mačiatko musela prababička niesť v zuboch a mačiatko malo dokonca v zuboch zvyšok salámy, ktorý mu nešiel ani prehltnúť.

Ráno sa Janko prebudil a hovorí si: „To bol divný sen.“

A tu vidí, že na nočnom stolíku leží taká veľká hranatá orezaná ceruzka, ako má otecko v dielni a hovorí, že je tesárska. A používa ju, keď meria dosky.

„To je divné,“ hovorí si Janko, „kde sa tu tá ceruzka vzala, že by ju tu otec zabudol?“

Ale vtom si spomenul na svoj sen, v tom sne mu ju predsa dala tá zvláštna mačka Matylde.

A Magdalénka sa tiež ráno prebudila, tiež vidí, že na nočnom stolíku jej leží veľká hranatá orezaná ceruzka.

„To je divné,“ hovorí si Magdalénka, „kde sa tu taká ceruzka vzala, takú predsa doma nemáme.“

A tak išla raňajkovať a pri raňajkách si spomenula, že sa jej niečo zdalo o mačke Matylde, ktorá jej dala ceruzku.

Po raňajkách Janko vyrazil do školy a vzal si ceruzku so sebou, že ju ukáže Magdalénke.

A Magdalénka si tiež vzala svoju ceruzku a tiež vyrazila do školy.

Keď sa stretli, tak namiesto pozdravu Janko začal hovoriť: „To si nevieš predstaviť,“ a v tej chvíli si uvedomil, že Magdalénka hovorí to isté. Obaja sa zarazili.

Tak Janko povedal: „Ty prvá.“

A Magdalénka hovorí: „To si nevieš predstaviť, čo sa mi v noci zdalo a čo som ráno našla na nočnom stolíku.“

„Dokážem,“ povedal Janko a vytiahol ceruzku. „Toto!“

„Ako to vieš a kde si vzal tú ceruzku,“ zarazila sa Magdalénka.

„Ako ty, tiež som ju mal na nočnom stolíku,“ pochválil sa Janko. „Dala mi ju predsa tá mačka Matylda, že sme jej zachránili nejaké jej praprávnúčatá.“

„Mne ju dala tiež,“ povedala Magdalénka. „A skúšal si s ňou niečo napísať?“

„Ešte nie,“ povedal Janko.

„Tak ju vyskúšame,“ navrhla Magdalénka, „ale musíme dávať pozor, aby nás ceruzka nejako nezačarovala!“

„Alebo aby nás nezačarovala niekam ďaleko, napríklad na Mesiac, a my sa potom nikdy nevrátíme,“ obával sa Janko. „Umrieme tam tiež hladom a nikto nás nezachráni, ako my sme zachránili mačiatka.“

„Vieš čo,“ povedala Magdalénka, „napíšeme na papier, že chceme len vidieť, čo robia tie mačiatka.“ A vytiahla z aktovky zošit a napísala do

neho: „Chceme vidieť tie mačiatka, čo práve robia.“

A zrazu sa pred nimi objavilo nejaké okno, čo vyzeralo ako väčšia telka, a v ňom uvideli hrať sa mačiatka.

„Jé,“ povedal Janko.

„Jé,“ povedala Magdalénka.

Chvíľu sa na mačiatka pozerali a zrazu sa Magdalénka zľakla: „Musíme do školy!“

A okno zmizlo a Janko a Magdalénka bežali do školy.

